

DELFTSCH STUDENTEN WEEKBLAD

ORGAAN VAN DE DELFTSCHE
STUDENTEN FEDERATIE EN VAN
DE CENTRALE COMMISSIE VOOR
— STUDIEBELANGEN —

REDACTEUREN: B. H. H. ZWEERS ♦ C. A. BAUDUIN
A. A. STHEEMAN, ♦ MEJ. C. H. M. BOEREE, ♦ F. J. M.
BOURDREZ

Dit blad verschijnt des Vrijdags, behalve in de vacantiën. ♦♦ Begin der jaargang 1 October. ♦♦ Abonnement f 5.25 per jaar. Advertentiën 30 cents per regel. ♦ Inzendingen te bezorgen vóór Maandagmiddag 4 uur aan het Redactieadres Koornmarkt 62. UITGAVE EN ADMINISTRATIE: UNIVERSITEITS-BOEKENCENTRALE, HERTOOG GOVERTKADE 8, DELFT GEDRUKT BIJ DE TECHNISCHE BOEKHANDEL & DRUKKERIJ J. WALTMAN JR

TWEDE JAARGANG — No. 19.

ZATERDAG 17 FEBRUARI 1923.

INHOUD: D. S. C.: Bibliotheek Soc. Phoenix; Donkere wolken. — Gedachten en Gedichten: Esmeraldus de Geweldige, V. — Uit het Pak van Sjaalman: Is de liefde afbeeldbaar in een plat vlak? — Sport: De Interacademiale Voetbalwedstrijden. — Vereenigingsleven: Voordrachten Dr. Beekman; Electrotechnische Vereeniging. — Technische Hoogeschool: Mededeelingen; Uitslag examens.

DELFTSCH STUDENTEN CORPS.

Bibliotheek Societeit Phoenix.

NIEUW AANGESCHAFTE BOEKEN.

I. Nederlandsch.

P. C. Boutens. — Lieder van Isoude.
Louis Couperus. — De Komedianten.
Guido da Verona. — De vrouw die trouw bleef.

II. Fransch.

Henri Berand. — Le vitrol de Lune.
— La Martyre de l'Obèse.
Jules Lemaitre. — Les Rois.
H. R. Lenormand. — Théâtre complet II.
Marcel Proust. — A l'ombre des jeunes filles en fleurs, II.

III. Engelsch.

The Rain-girl.
R. Hichens. — December Love.

IV. Duitsch.

Hermann Horn. — Der arme Buchbinder.
Toni Schwake. — Das Gespensterschiff.

V. Letterkunde.

Fernand Vandérem. — Le miroir des lettres, 4 vol.

VI. Geschiedenis en Levensbeschrijvingen.

Lily Braun. — Im Schatten der Titanen.

VII. Koloniën, Land- en Volkenkunde, Reishbeschrijvingen.

Jules Huret. — En Argentine. De Buenos-Aires au Gran Chaco.
Ludovic Naudeau. — Le Japon moderne.
Ernest Shachleton. — Mijn Zuidpooltocht.

VIII. Sociale Wetenschappen, Onderwijs.

Dr. Wilhelm Bruchmüller. — Das deutsche Studententum von seinen Anfängen bis zur Gegenwart.

DONKERE WOLKEN.

(Ingezonden.)

In vervolg op mijn vorig artikel, wil ik nogmaals over de Corpsverhoudingen en het Lustrum schrijven.

Bij het inzenden van mijn stuk werd ik erop attent gemaakt, dat mijn opmerkingen wat algemeen waren. Inderdaad, erg diep ben ik op de zaken niet ingegaan, deels omdat ik door een reeks algemeene opmerkingen het best mijn gevoelens kon weergeven bij het bijna dagelijksch struikelen over de toestanden in ons midden, deels omdat men mij bij een verder aangrijpen der kwesties, makkelijker op kleinigheden kon aanvallen, waardoor het debat nutteloos zou dood lopen. Toch zal ik ditmaal

meer argumenten aanvoeren, in de hoop dat men op dit onderwerp verder in zal gaan, waardoor m.i. de verschillende „partijen” elkaar beter gaan begrijpen.

Reeds bij de vorige maal heb ik gearzeld om in het D. S. W. mijn betoog te ontwikkelen in verband met de kritiek der buitenstaanders. Doch juist het spiedend oog van den student, die tegenover — of liever naast het Corps staat, moet een aansporing zijn om de verkeerde elementen, die de oorzaak voor de vele onmogelijke toestanden zijn, uit ons Gezelschap te bannen.

Over het vorig Lustrum lezende, troffen mij enkele zinsneden uit de rede van den toenmaligen President der Reuniecommissie. Wil men geen waarde toekennen aan opmerkingen van de zijde der studenten, zoo zal men toch wel eenig geloof moeten hechten aan de woorden van een bezadigd man-van-jaren, die o.a. zeide: „Wees niet slechts toongever op het gebied der gezelligheid, doch tracht de vertegenwoordiging te zijn van het intellect. Geef Bezieling, Gemoed en Karakter aan de leden van uw Kring.” En deze man wees in 1913 op het feit, dat de helft der studenten buiten het Corps stond en deze toen reeds niet meer de vertegenwoordiging van het intellect vormde.

Hoe is het tegenwoordig? De tijd is voortgegaan, de stelling is onverbiddelijk blijven staan. Men zal moeten erkennen, dat het Corps in tweeërlei opzicht verder is achteruitgegaan. Vereenigingen of Gezelschappen, die in haar doel of middel geen gezelligheid nastreven, deelen in de antipathie van het gros der studenten. Neem bijv. „Debating”. De lezingen trekken een gering aantal belangstellenden en het bestuur moet trachten haar zaal vol te krijgen, door het kiezen van sensationele onderwerpen („Sexueele vraagstuk, Dada”). Evenzoo „Vrije Studie”, waarvan men moet erkennen dat de keus der lezingen steeds voortreffelijk is; de meerderheid der aanwezigen bestaat uit genoodigden, terwijl de opkomst der studenten enkele percenten bedraagt! Evenzoo buiten het Corps; Bioscopen en Cabarets loopen vol. De overgrote meerderheid blijft bijv. onwetend omtrent het drukke tooneel, dat deze winter in Den Haag heerscht. Zoover wat betreft de algemeene ontwikkeling, een woord dat reeds jaren zonder resultaat gebezigd wordt. En de gezelligheid? Deze bestaat hoofdzakelijk uit, of tot laat in den nacht gokken op de Societeit, of in een banale feestviering, waarbij men zoo snel mogelijk tracht zijn nuchter verstand kwijt te raken en anderen (vooral zwakken) tot last te zijn. En als men dan hier op antwoordt: „Vroeger kwamen dergelijke gevallen ook voor”, dan zeg ik: De tijd is veranderd en we moeten niet gedachteloos aan oude mores vasthouden. Of zegt men: Deze tijd is juist de oorzaak van dezen Corpsgeest, dan replicer ik, dat men dan niet een feest moet samenstellen waarin ouden-van-dagen hopen hun studentenleven van vroeger terug te vinden.

Ik schaam me dit neer te moeten schrijven tegenover de buitenwereld, een wereld van meer studenten dan ons Corps bevat, waar zich zeker intellect bevindt, menschen die hooger staan dan vele druktemakers in ons midden, die meenen binnenkort het stuur van ons Corpsschip te kunnen hanteeren.

Als men sommige oudere studenten ondervraagt, hoort men de meening, dat het studentenleven afgezaagd is. De grappen en trucs zijn ouderwetsch-kinderachtig, omdat ze tot in den treure nagebootst worden.

Er moet een nieuw vuur ontbranden, waarin die oude bekenden verkolen, uit wier vlammen — als met den Phoenixvogel — nieuwe ideeën rijzen, schooner door originaliteit en geniale variatie!

Het Lustrum is een samenkomst van menschen die reeds lang een inzinking in de maatschappij meemaken. Tegenover

de reunisten leggen wij het karakter van het tegenwoordige Corps bloot. Zij moeten uit de jongere generatie de hoop kunnen putten, dat een betere toekomst naderende is, waarin de oude toestanden, die dezen tijd met een malaise bezwaarden, door nieuwe worden vervangen.

Kort samenvattende, wat ik met deze fragmenten uit mijn eigen opvattingen beoogd heb.

Ten eerste heb ik willen wijzen op de verhoudingen in ons Corps in verband met het Lustrum en aangestipt dat het alleszins wenschelijk ware indien de tegenwoordige toestand veranderde en de studenten zouden trachten de gebreken van hun tijd te overwinnen uit geestdrift voor een feest, dat hen bij moet blijven als het culminatiepunt van de zonnigste dagen in hun leven.

Ten slotte heb ik willen aantonen dat het niet alleen wenschelijk, maar bovendien noodzakelijk is, 1. om het Prestige van het Corps te handhaven tegenover andere Corpora en studentenverenigingen; 2. omdat wij de verantwoordelijkheid dragen tegenover de Reunisten — als oud-Corpsleden en als vertegenwoordigers der hedendaagsche maatschappij.

We zijn daarom verplicht alle krachten in te spannen en ik hoop, dat ik, na de ontwikkeling der Lustrumplannen in den naasten toekomst genoodzaakt zal zijn, mijn talrijke aanmerkingen in te trekken.

Op verzoek van de Redactie onderteken ik tevens met mijn naam.

F. TOLLENAAR (Het Leelijke Jonge Eendje).

GEDACHTEN EN GEDICHTEN.

ESMERALDUS DE GEWELDIGE.

Hoofdstuk V. Bekrompenheid.

a. In de literatuur.

Opgedragen aan mijn vriend Van Tongeren.

„Ken Gij, mijne Vrienden,” begon Esmeraldus de Geweldige zekeren zonnigen zomerdag, „kent Ge het droef geestige kabbelen van een lieflijke waterval, als de roodbonte koe luidloeiend den landman begroet en de nederige madeliefjes de hoofdjes ter aarde buigend met zachte stemmetjes vragen: Ben ik niet schoon? Kent Ge het gebruik van witte hoezen om Uw namaak empire salonmeubeltjes, kent Ge de lichte trilling van fletse maizenapudding, als de kelner den zwartgeranden nagel boort in haar fundamenten, kent Ge het rijstepapje met stukgekookte pruimedanten, kent Ge het bekauwde sigarenpeukje op het zeepbakje, kent Ge het matte paars van een dampend suikerwijnrocje, kent Ge den smaak van kabeljauw met een mes genuttigd.....?”

Welnu, mijne Vrienden, aan dit alles dacht ik heden avond, toen ik U wilde onderhouden over bekrompenheid. Dit woord roept herinneringen wakker aan een stukje brood, een stukje oud brood, heel oud zelfs, en wat muf, een ietwat beschimmeld, een ietwat veel beschimmeld, een beetje heel erg onsmakelijk, en wie dit in zijn mond neemt.....!

Mijne Vrienden, Ge weet, een ieder heeft een stokpaardje. Welnu, de mijne is „standing”.

Niet zoo'n gewone, nee een zoo echt wat je noemen kunt een nette „standing”. En als je eenmaal zooiets hebt, dan kan je voor je goed fatsoen niet gaan vechten, dat doe je nu eenmaal niet als man van „standing”, dan kon je net zoo goed geen stokpaardje hebben. En ik heb er een, dus doe ik het niet. Mochten mijn woorden dus U treffen en zelfs een weinig kwetsen, welnu, weest gerust, U meende ik niet, en alleen indien Ge licht met leedvermaak om een ander, ziet, dan waren mijn woorden heel toevallig tot U gericht.

Waarom zal ik het over bekrompenheid hebben? Hoewel ik er weinig van afweet, is dit voor mij niet een bezwaar. Het behoorde indertijd nog niet tot de „Aufklärung” (zooals Sam Weller zei, toen hem een drieling geboren werd), men praatte er niet over en dit onderwerp diende alleen tot grapjes in Geïllustreerde Stuiversblaadjes.

Thans is dit anders. Toen Hegel de leer der tegendeelen opbouwde, juichten de realisten. Laten wij nu het meest onsmakelijke en vuile gegeven beschrijven, vanwege de schoonheid. Zoo ook het moderne intellect: Laten wij de meest onbelangrijke zaken ter tafel brengen, want belangrijker hebben wij niet.

Hoort naar de sissende vuurpijltjes, waarmede het vernuft hun vreugde over eigen ingenomenheid uit; hoort.... och nee hoort liever niet. Ten eerste is het onsmakelijk en bovendien mij te veel moeite, hierover vergelijkinkjes te moeten zoeken.

En toch, nog eenmaal wil ik ze toespreken. „Gij inktvisschen, die in schijnheilige onbewogenheid een niets vermoedende lokt in de nabijheid van Uw kil, kwallig vormloos lijf, steekt dan uit Uw trage glibberige tastorganen. Hier is een keel om te worgen, hier is een warm hart om leeg te zuigen, hier is een hersenpan om in te drukken, Gij die de hersenen zoo bemint!”

Zoo erg is het nu ook nog niet, want zegt Ge ter juister tijd: „Boeh”, dan wordt er een wolk van inkt opgejaagd en onze visch gaat hierachter schuil. Je reinste waterstruisvogels, en dan nog een gezicht te zetten van: Wie doe me wat....!

Edoch. Ge begrijpt, mijne Vrienden, dit alles is slechts scherts en misschien niet van de beste, maar die mufte smaak....!

Om te beginnen wilde ik verhalen een gesprek, dat niet plaats vond met iemand, die de bekrompenheid wenschte tegen te gaan.

Ik was gezeten in een druk bezocht café, omdat ik er van houd de menschen in hun vreugden en genoegens gade te slaan. Voor mij stond een theekopje tot de helft gevuld, wat zich bezig hield met koud te worden en juist wilde ik het besluit nemen in een teug dit door het keelgat te werpen, toen een lichte hand op mijn schouder zich plaatste in een onaangenaam hoog kwellend geluid mijn oor trof.

„Esmeraldus, Gij, mijn vriend. Gaat het U naar den zin! Ik hoop, dat ook Gij blij zult zijn mij te zien, gelijk ik mij steeds verheug.” „Ga dan voor dien spiegel weg”, riep ik uit en opkijkend zag ik een jonkman, lichtend van oogopslag en stemmig gekleed.

Ik bood hem evenwel een stoel aan en terwijl hij met bevalige zwaai zich onttreed van zijn winterjas, schoof zijn rechtermouw wat dicht langs het theekopje, en daar dit laatste van een meegaande natuur was, viel dit in gruzelementen op den grond.

„Kom dadelijk bij U”, riep een kelner van verre.

„Laat U nog niet afschrikken, mijn waarde”, sprak ik mijn vriend moed in, „dit kan de beste overkomen”. Hiermee voelde hij zich tekort gedaan. „De beste, hm, hoe meent Gij Esmeraldus!” en wantrouwend beet hij op zijn nagels.

„Niets! Gaat U nu nog niet heen!” was mijn antwoord.

„Bah! Ge zijt scherp, maar ik vergeef U. Oh Esmeraldus, indien Ge eens wist, hoe doorzichtig Ge waart!” Verschrikt voer mijn hand langs mijn overhemd om te zien of een knoopje misschien zijn bestemmingsplaats verliet, maar gelukkig was het slechts symbolisch bedoeld.

„Esmeraldus, zijt Ge ernstig?” vroeg hij plotseling en nam mij op door zijn rechteroog.

„Zelden”, antwoordde ik oprecht, „alleen op mijn verjaardag en Oudejaarsavond. Dan is het ook mijn gewoonte een extra bad te nemen”.

„Zoo zijt Ge dus”, hoonlachte hij en beet op een andere nagel. „nee, mijn Vriend, dan moet Ge mij zien. Ik ga in het bad als het noodig is”, waarop hij zenuwachtig zijn handen streek langs zijn jasje.

„Zoudt Ge thans geen bad gaan nemen”, raadde ik hem. Ik deed het ter goeder trouw, maar een storm van minachting brak los.

„Bekrompene, Gij, zielige stumper, ik ga in het bad, als ik het noodig vind”, en toen hij zag, dat ik wat verder van hem weg schoof, geheel onbewust natuurlijk, kende zijn woede geen grenzen meer. „Bekrompen, Esmeraldus zijn menschen, die gelooven, die bidden en die werken, die niet gelooven, die niet bidden, die....”

„Niet werken. Dat zijn er zeer velen mijn Vriend. Bijna iedereen! Behalve Gij!”

„Nu, Esmeraldus”, glimlachte hij lief, „dat ware wel wat onbescheiden, er zijn er nog meer, een enkele....! Wanneer de menschen alles slechts deden, dan was er geen bekrompenheid meer.”

Daarop ging ik gaarne in. „Ge hebt het zeker nog druk?” maar dit bleek hier niet toegepast te kunnen worden, want hij ging onverstoort verder.

„Ik heb geen godsdienst, ik ben een ongeloovige; dit is gemakkelijk en bovendien.... goedkoop”, grapjaste hij.

„Ge hebt gelijk, ik zou me voor zoo'n mopje schamen”, viel ik hem in de rede.

„Mij kunt Ge met Uw hatelijkheidjes niet deeren”, verzekerde hij, waarop ik belangstellend vroeg: „Een dikke huid?”

„Wat gaat dit U aan, Esmeraldus!”

„Och niets. 't Is inderdaad een zaak, die U alleen betreft. Belangstelling, mijn Vriend.

Bovendien vroeg ik naar den bekenden weg. Mij was dit geen geheim meer. Maar genoeg, Ge spraakt over de bekrompenheid, gaat U thans door!”

Daar mijn Vriend het geluid zijner stem boven alles beminde, vervolgde hij:

„Ik heb dan geen godsdienst, meneer. Dienst, hm, dienst, nee, ik dien alleen mij zelf, ik aanbid den mensch in mij en weet in mijn hart een rijzige plant, wier wortels door het leven gevoed worden.”

„Zijn het preitjes, wat Ge kweekt”, vroeg ik vriendelijk, „daarmee moet Ge voorzichtig zijn, die groeien maar raak en bovendien zijn er maar weinig menschen, die er van houden.”

„Als ik het wel heb, meneer, steekt Gij den draak met mij. Dat bedroeft mij meer, dan ik U zeggen kan.”

„Ik kan het me begrijpen, doet U dus geen moeite. Maar mag ik U een vraag stellen; hebt Gij het druk hedenmiddag, ja, zeker?”

„Neen Esmeraldus, toevallig heb ik niets te doen, en stelde mij voor met U....!”

„Kelner, breng meneer een heete cognac-groc, maar heet, versta je.” Deze werd gebracht en ik maakte van de gelegenheid gebruik te betalen en weg te vluchten.

Den volgenden middag ontving ik echter een briefje, waarin onze vriend mij zijn bezoek aankondigde. Uur en datum had hij bepaald en als noot toegevoegd, dat hij het er nu eenmaal op gezet had zich met mij uit te spreken, zoodat ik genoodzaakt was thuis te blijven.

Dit bezoek, wat ook niet plaats vond wil ik U dadelijk verhalen.

(Wordt vervolgd.)

UIT HET PAK VAN SJAALMAN.

IS DE LIEFDE AFBEELDBAAR IN EEN PLAT VLAKE?

Lezer, ik wil u iets vertellen van hetgeen Doctor Cijfer denkt omtrent de liefde. U kent Doctor Cijfer toch? Anders moet u De kleine Johannes van Fred. van Eeden er nog maar eens op nalezen. Daar vindt u beschreven hoe of Johannes, dat dichtertelijke zieltje, met doctor Cijfer kennis maakte, terwijl hij er heelemaal niet thuis hoorde. Daarom viel hem de kennismaking ook zoo tegen en Johannes moet niets van Doctors Cijfer hebben. Maar Hein, de dood, was billijker in zijn oordeel. Doctor Cijfer is óók een heel goed mensch in zijn soort en hoewel ik het zou betreuren als iemand heelemaal doctor Cijfer was en alle gevoel in zich gedood had, luister ik toch graag, naar wat hij zegt en ik geloof dat ieder mensch iets van een doctor Cijfer in zich moet hebben. Hoe meer hoe beter, als het maar niet is ten koste van hett gevoel en het ontroeren, die volstrekt niet in strijd zijn met wiskundig inzicht, zooals men u meestal wil doen gelooven.

Ik had nagedacht over de liefde, over haar onbeschrijfelijkheid, over het groote geluk, dat zij brengen kan en over haar oneindige verscheidenheid. En toen las ik er Paolo Mantegazza, August Forel, Ellen Key, Wilhelm Bölsche, Havelock Ellis en minder bekenden op na en vond daar de overtuiging, dat er bestaat een zinnelijke liefde en een Platonische liefde, die allebei eenzijdig zijn, terwijl de ware, de echte liefde beide in zich bevat in gelijke mate. Dat was gemakkelijk te begrijpen en heel plausibel, maar ik wilde het toch nog niet recht gelooven en daarom ging ik met dit probleem naar Doctor Cijfer, die heel dikwijls klaarheid in moeilijke vraagstukken brengt door zijn exacte wijze van betoogen. Ik trof hem gelukkig thuis en hij was bereid mij te woord te staan.

Doctor Cijfer, vroeg ik, kan het waar zijn, dat de echte goede menschenlijke liefde bestaat uit een innige samensmelting van de zuiver zinnelijke met de Platonisch-geestelijke liefde, zoodat beide in de juiste proporties aanwezig zijn?

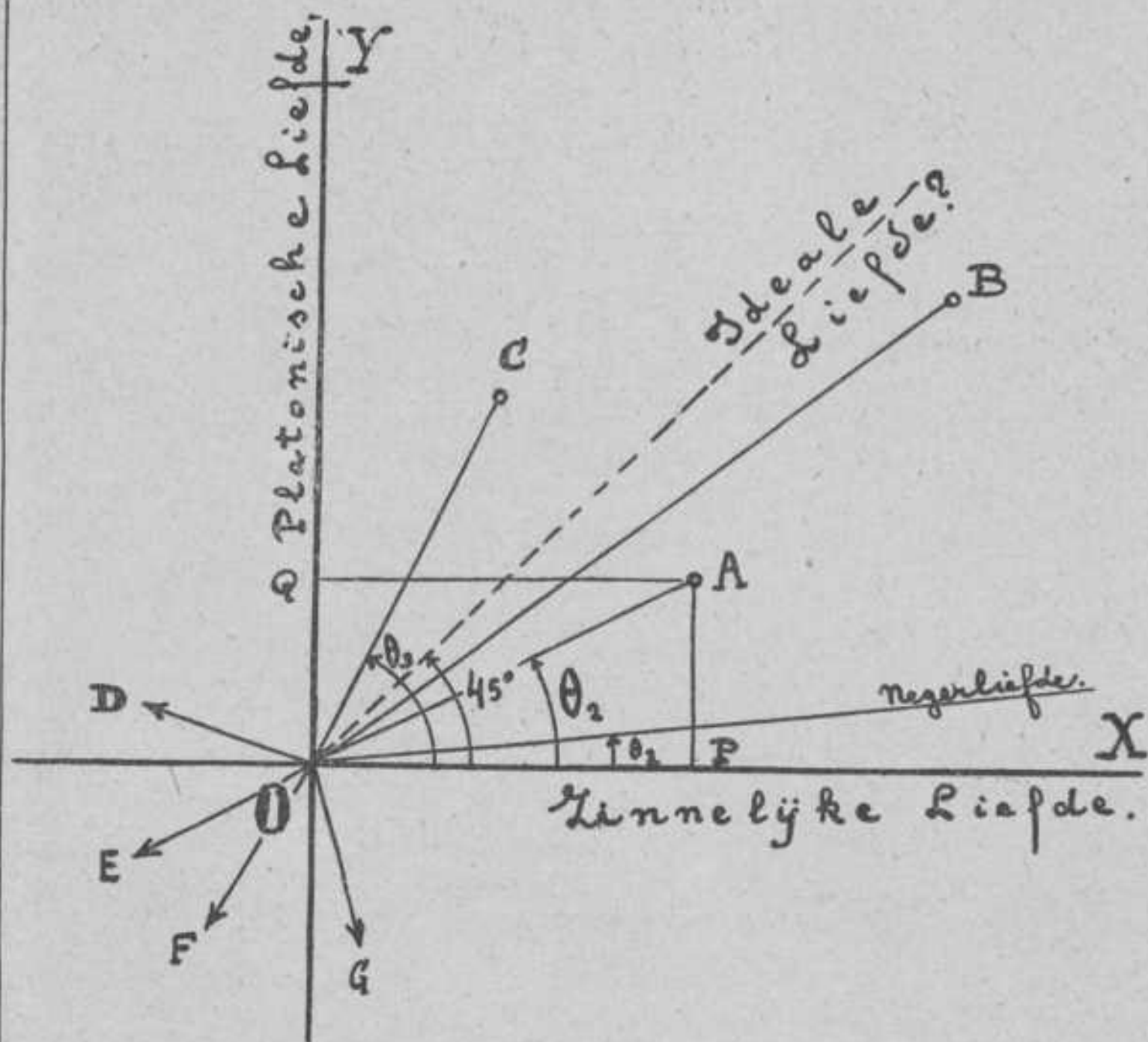
Jongmensch, ik ken geen „echte goede menschenlijke” liefde. Ik weet niet wat jij onder „echt” verstaat. Is de uitsluitend dierlijke liefde soms minder echt? Ook weet ik niet wat „goed” en „slecht” is. Dat zijn waarde-bepalingen en daar houd ik mij niet mee bezig. Ik constateer en denk en onthoud mij zorgvuldig van iedere oordeelvelling. En „menschenlijke” liefde is mij zelfs nog niet volkomen duidelijk, omdat ik bijv. niet weet of jij de liefde van sommige volken, zooals de negers, waarbij het geestelijk element vrijwel volkomen ontbreekt, nog het predicaat „menschenlijk” toekent. Zoölogisch gesproken zijn het natuurlijk menschen en is hun liefde dus menschenlijk. Verklaar je duidelijker.

Ik zou graag willen weten of er waarlijk slechts deze twee soorten van enkelvoudige liefde bestaan en of derhalve alle mogelijke voorkomende en constateerbare „liefdes” uit deze twee zijn samengesteld.

Dat is duidelijk gesproken en daar wil ik op ingaan. Laat ons dit samen eens onderzoeken. Wiskundig uitgedrukt, komt deze uitspraak hierop neer, dat deliefde afbeeldbaar is in een plat vlak gelijk de zinnelijke liefde samenvallen met de reële en de Platonische met de imaginaire as, dan wordt de algemeene liefde voorgesteld door het complexe getal

$$a + bi.$$

Ik begreep nog niet recht het verband tusschen de liefde en de complexe getallen en begon te twijfelen aan de orde in 's mans bovenkamer, waar blijkbaar zóó absoluut uiteenlopende dingen als complexe getallen en liefde elkander konden treffen, maar Doctor Cijfer vroeg mij eerst of ik mijn propjes — hij zei „pro-pae-deu-tisch” — in Delft al gehaald had en wanneer en toen ik hem geantwoord had, dat dit 3 jaar geleden geschied was, maakte hij de hatelijke opmerking, dat het er trouwens weinig toe deed aangezien je apen en papegaaien ook wiskunde kunt leeren, maar dat het nog heel wat anders was dan wiskunde te kennen. Toen ging hij naar een schoolbord en ontwierp daarop de volgende figuur:



Let nu eens op, mijnheer Van Tongeren! Als de zinnelijke liefde alleen bestond, dan was deze afbeeldbaar op een rechte lijn. Alle verschillen beperken zich dan tot een méér of minder afhankelijk van den zinnelijken aanleg. Neem ik dus een punt O als oorsprong der coördinaten, dan behoort bij iedere mate van zinnelijke liefde één enkel punt en bij ieder punt behoort één enkele mate van zinnelijke liefde.

Het axioma van Cantor, waagde ik op te merken.

O, hoef ik niet zoo populair te worden als de juffrouwen op de Lagere School? Nu, des te beter!

Je begrijpt dus waarom ik een nieuwe as neem voor de Platonische Liefde en waarom die loodrecht staat?

Hij mag ook scheef staan.....

Juist, wij begrijpen elkaar! De liefde van een willekeurig persoon A wordt voorgesteld door een punt of een vector; zijn zinnelijke liefde is klaarblijkelijk grooter dan zijn geestelijke liefde, want $OP > OQ$ en het argument θ_2 is minder dan 45° . Bij C is het andersom. $\theta_3 > 45^\circ$. B overtreft A en C beide in de mate van zijn twee soorten liefde. Laat ons nu jouw vraag overbrengen op dit exacte terrein.

Dat is niet moeilijk meer; hij luidt: Kunnen alle mogelijke soorten van liefde inderdaad weergegeven worden door de punten van dit platte vlak? En zoo ja, is dan de ideale liefde, diegene, die wordt voorgesteld, door een punt in de buurt van de 45° -lijn?

Niet beoordeelen, jongmensch! De „ideale” liefde moet buiten ons betoog blijven. Daar mag je over prakkizeeren als je bij mij vandaan bent.

Maar uw grafische voorstelling wekt heele gedachtenreeksen bij mij op, die ik hier graag zou uiten. Ik zou er dan uw meening over kunnen hooren.

Ga je gang dan maar!

De negerliefde zou wegens den kommervollen staat waarin de Platonische component verkeert, altijd in de buurt van de X-as moeten schommelen, met geringe afwijkingen naar boven en naar beneden. De θ 's blijven klein en een negatieve x-component zal bij hen nauwelijks voorkomen. In de beschaafde wereld mag men echter de andere drie kwadranten niet uitsluiten, omdat daar dikwijls andere motieven dan alleen liefde tot en huwelijk doen besluiten. Zoo'n motief kan sterk genoeg zijn, dat men er een zekere geestelijke of zinnelijke afkeer voor wil overwinnen en op den koop toe neemt. Zoo zouden D, E, F en G huwelijken uit berekening kunnen voorstellen, bijv. G een geld-huwelijk, D een huwelijk ter verkrijging van een adellijke titel en E en F om beide. Ik heb hier echter niet mee willen beweren, dat huwelijken uit berekening uitsluitend in de laatste drie kwadranten terecht komen; integendeel zal ook het eerste kwadrant zijn aandeel erin hebben en dat is maar gelukkig ook. Doch wél beweer ik, dat alle buitenechtelijke kinderen in het eerste kwadrant geboren worden en gewoonlijk zelfs met groote x en ij-coördinaten. Dat verklaart waarom ze meestal zoo begaafd en lichamenlijk krachtig zijn. Daarom zou ik alle menschen willen toeroepen: „Huwt toch uitsluitend in het eerste kwadrant en zorg voor een groote modulus. Streef naar een θ van 45° .” En dan pas mag het Bijbelsche gebod in werking treden: „Vermenigvuldigt u!” Dan krijgen we een heerlijck jong geslacht vol levenslust en energie, dan zal de wereld beter worden, omdat zij bevolkt wordt met goede menschen. Maar nu, nu worden de meeste kinderen met een veel te kleine modulus geteeld. De gewoonte maakt, dat men in het burgerlijk huwelijk in de liefde slechts een bevrediging ziet van verlangens en de dagelijksche bevrediging, die de modulus verkleint, werkt nadeelig op het kind, dat geboren moet worden. De A's en de C's zijn veel algemeener dan de B's en als ik voor ieder kind, dat geboren werd, de plaats bepaalde in dit platte vlak, die aan-

geeft, onder welke condities het geteeld werd, dan zou het gebied tusschen de Q, de A en de P vol punten komen en te sterker naarmate men de X-as meer nadert. Naar B toe zou de punten-dichtheid geleidelijk afnemen en al betrekkelijk zeldzaam zijn geworden. Dat is de groote fout in onze maatschappij! Men moest het zedelijke en onzedelijke niet meer afmeten naar het feit of de ouders van het kind zich op het stadhuis lieten trouwen of niet; dat doet niets ter zake! **Alleen de modulus en het argument bepalen de zedelijkheid!**

Mijnheer van Tongeren, wind je niet zoo op. Er zit veel waars in hetgeen je zegt en ik heb met genoeg van geestdrift gloeiend betoog aangehoord, maar het was op zijn minst voorbarig. Ik heb die grafische voorstelling niet als een vaststaand iets gegeven, maar gezegd dat als Mantegazza c.s. gelijk hebben, dan moet deze grafiek ook juist zijn, maar dat is nog steeds het twijfelachtige punt.

En ook moet ik nog voor iets anders waarschuwen. Dat een groote modulus bevorderlijk is voor het kind, ben ik met jou eens, maar men mag doctor Cijfer niet de woorden in den mond leggen, als zou men de grootte van de liefde van een zeker persoon kunnen bepalen door de tweedemachtswortel te trekken uit den som der kwadraten zijner geestelijke en zinnelijke liefdes. Bij complexe getallen bestaat geen groter-en-kleiner-dan, deze begrippen hebben hun geldigheid hier verloren. En evenzoo is de modulus geen maat meer voor de liefde. A en C hebben ongeveer gelijke modulus, doch hun liefdes zijn niet met elkaar te vergelijken wat grootte betreft, tenzij in componenten ontbonden.

Zeker, dat ben ik met u eens.

Maar nu het cardinale punt. Is deze grafiek van waarde? Vermag zij de werkelijkheid weer te geven? Mij dunkt van wel en ik ben er hoogelijk mee ingenomen. Misschien moet men haar cum grano salis nemen, maar in ieder geval zou ik haar bruikbaarheid willen handhaven.

Wat betreft de machtigheid, bestaat er geen bezwaar tegen deze meening, want het aantal punten van het platte vlak is ontegenzeggelijk uitgebreider, dan het aantal menselijke liefdes op de wereld. Maar toch is het mogelijk, dat de liefde een grooter verscheidenheid kent, dan deze twee soorten alleen, en dat bijv. een punt op de X-as volstrekt niet de zinnelijke liefde van een persoon vastlegt, omdat er nog vele soorten van zinnelijke liefde bestaan. Dit lijkt mij zelfs waarschijnlijk, aangezien deze liefde zich bij de individuen heel verschillend uit, zoodat een maatstaf omtrent de grootte geheel ontbreekt, ondanks het oordeel van mannen als Mantegazza enz., die hun beschouwingen nooit aan exact onderzoek onderwerpen. Zoo ben ik de meening toegedaan, dat het heele gebied van de sexuele pathologie buiten dit platte vlak valt. Het kan geen plaats bieden aan de sexuele afdwalingen en abnormiteiten en aangezien ieder persoon min of meer pathologisch is, moet ik als mijn oordeel uitspreken, dat deze gangbare indeeling in twee componenten niet voldoende is om de verschijnselen in hun algemeenheid te omvatten. Het platte vlak is daartoe niet bij machte en mijns inziens de ruimte ook niet, de vierdimensionale uitgebreidheid evenmin. Het is alsof men de vorm van de bladeren van een boom wilde uitdrukken in twee getallenreeksen, bijv. lengte en breedte, waar deze vorm nog veel meer gegevens behoeft en zelfs in 10 maten nog niet bepaald is. De kleermaker, die een pak aanmeet, laat daaraan ongeveer 30 metingen aan het menselijk lichaam vooraf gaan, maar hij speculeert daarbij op de onderlinge gelijkvormigheid der menschen en het is de vraag of hij bij een bultenaar wel uit zou komen met deze maten.

En nu weer de overgang makende van exacte beschouwing tot uitspraak-in-woorden, moet ik als mijn meening te kennen geven, dat de liefde der menschen niet alleen verschilt in de grootte van deze 2 componenten, doch dat er verschil bestaat in het wezen van ieders liefde. Deze variaties zijn te talrijk om mathematisch weergegeven te kunnen worden; men zou voor iedere eigenschap, voor iedere nieuwe afdwaling, ook een nieuwe coördinaat-as moeten nemen en dan wordt het mathematische hulp-apparaat eerder tot een last dan tot een steun.

Hetzelfde geldt voor de Platonische Liefde. Er zijn duizenden en duizenden soorten van Platonische Liefde. De een brengt uit Platonische liefde voor zijn vrouw bloemen mee naar huis, omdat zij er van houdt, maar de ander toont die door een bijeenkomst, waar hij graag naar toe wilde, voor haar te laten

schieten en thuis te blijven; terwijl de een van Platonische liefde blijk geeft door met zijn vrouw dezelfde concerten te bezoeken, zal de ander met haar over tooneelspel van gedachten wisselen en wie zal hier een maatstaf aanleggen, die op allen past?

Die indeeling in tweeën is onzin! Hij kon slechts gemaakt worden door niet-mathematici, door onzuiver denkende menschen."

Door deze woorden, wendde hij zich eindelijk weer tot mij, nadat hij een heelen tijd a.h.w. in eigen gedachten verdiept, voor zich heen gesproken had.

Maar, doctor, kan het niet zijn, dat de geestelijke liefde bij al deze menschen in wezen dezelfde is, doch dat ze bij ieder anders tot uiting komt, omdat alle menschen in karakter, in wilskracht, in wetenschap, in gevoel, in lichaamsbouw verschillen? Dat de drijfveeren zeer wel met elkaar te vergelijken zijn, omdat ze in wezen dezelfde zijn, doch dat het raderwerk, bij allen verschillend, maakt dat de uitwerkingen zeer uiteen loopen? Zou 's mans Platonische Liefde anders geweest zijn als hij geen bloemen voor zijn vrouw had meegebracht, maar boeken, omdat zij niet van bloemen, doch wel van boeken houdt?

Beste vriend, Platonische Liefde is een ondefinieerbaar begrip, waarop je je stomp kunt denken zonder andere resultaten te bereiken. Ik noem in jouw geval wel degelijk de liefde anders, omdat de gemeenschappelijke voorliefde voor bloemen of boeken m.i. deel uitmaakt van de Platonische Liefde, maar ik heb deze woorden en deze onderscheidingen reeds lang uit mijn woordenboek geschrapt. De menschheid werkt soms bij voorkeur met vage begrippen, maar ik kan daar niet mee overweg.

De gangbare definitie is toch duidelijk genoeg! Plato schilderde in zijn „Symposion" de liefde tot het edele en goede, het streven naar deugd, waarheid en schoonheid als uitingen van volkomenheid. Iedere liefde, derhalve, die boven alle zinnelijke gewaarwordingen verheven is en een rein verbond van twee zielen van personen van verschillend geslacht vormt, is Platonisch.

Words, words, words!

Wat is het edele? Wat het goede? Wat het volkomene? Wat het ware? Wat het schoone? Maar als we dit alles weglaten, blijft alleen de negatie over. De Platonische liefde mag niet sexueel prikkelend zijn, zeg je. Heb je kleur bekend als je zegt, dat iets niet rood is? Eerder bewijst deze definitie, dat ik gelijk heb door de Platonische liefde breed en veelzijdig op te vatten. Dat hij daardoor vaag en onbegrensd wordt, kan ik niet helpen. Maar daardoor kan hij ook niet als grootheid opgevat worden; slechts wat volkomen gedefinieerd is en voor vermeerdering en vermindering vatbaar is, is een grootheid. De Platonische en de zinnelijke liefde kunnen grootheden worden, zoodra ze volkomen eenduidig vastgeknoopt worden aan een reeks handelingen en uitingen, die hen zouden heeten te bepalen. Dat is heden nog niet gebeurd en daarom staat de liefde nog buiten de mathematiek. Bevredigd?

Ja, gedeeltelijk! Als men een zekere vaagheid, — een flinke breede marge, — toestaat, dan kunnen dus misschien Mantegazza en de anderen nog gelijk krijgen?

Zeker, kan dat! De wiskundige heeft gelijk of hij heeft ongelijk. Geen tusschenstandpunt is er mogelijk. Maar in de burgermaatschappij, die niet-mathematisch denkt, daar manifesteert zich het belachelijke verschijnsel, dat iedereen met een DEEL van het gelijk rondloopt en meent het heele gelijk op zijn kant te hebben. Hier zijn alle tusschenstadia tusschen volslagen gelijk en volslagen ongelijk mogelijk en practisch voorhanden. Onder voorbehoud van datgene, waarin hij ongelijk heeft, heeft Mantegazza gelijk. Zietdaar wat ik graag wil toestemmen! Overigens verwijs ik je naar elders, want onze liefdesgedachten hebben het exacte terrein verlaten en alleen daar is doctor Cijfer op zijn plaats.

„Mijn dank is groot," kon ik nog uitbrengen, maar dat was erg dom.

Hoe groot? Hoeveel dank-eenheden? Groter dan de vorige keer? Is dank lineair uitmeetbaar?

Dat weet ik niet, doctor Cijfer.

Nu, spreek dan geen nonsens en zeg eenvoudig: „Ik dank u", als je je daartoe gedrongen voelt en het niet laten kunt. Tot weerziens!

H. VAN TONGEREN.

ADVERTENTIËN.

JOH. GRABIJN

Heerenkleeding naar Maat

OUDE DELFT No. 239 - DELFT

ALLES

(10)

wat valt onder de benaming DRUKWERK (Naamkaartjes, Vereenigingswerk, Brochures, Dissertaties, Jaarboeken enz.) wordt snel en onberispelijk geleverd door N.V. VEREEN. DRUKKERIJEN JUDELS & HOOGLAND Choorstraat 47 ♦ DELFT ♦ Telefoon 247

TWEEDE BLAD

BEHOORENDE BIJ HET DELFTSCH STUDENTEN
WEEKBLAD VAN ZATERDAG 17 FEBRUARI 1923.

SPORT.

DE INTERACADEMIALE VOETBALWEDSTRIJDEN.

Op de interacademiale voetbalwedstrijden verleden jaar heeft een van de daar aanwezige Delftenaren in een onbewaakt oogenblik aangeboden, die wedstrijden dit jaar hier te houden.

Het is inderdaad, zij het een weinig laat en met een vrij korte voorbereiding, zoover gekomen, dank zij het initiatief van den heer M. v. d. Lee. Op een rondschriften aan alle corpsen gaf alleen Wageningen te kennen, dat zij niet komen kon, zoodat er nog zes mededingende elftallen overbleven. Als data waren vastgesteld de 6e en 7e Februari, terwijl het Concordia-terrein voor deze gelegenheid welwillend beschikbaar gesteld was. In de eerste ronde zou in de eene helft alleen gespeeld worden Wageningen—Delft. Amsterdam kwam dadelijk in de tweede ronde en Delft nu natuurlijk ook. In de andere helft speelden tegen elkaar Rotterdam—Leiden en Groningen—Utrecht.

Hiervan werd de eerste wedstrijd gespeeld Dinsdag den 6den om twaalf uur. Leiden verscheen met een groot aantal invallers, terwijl Rotterdam ongeveer volledig was. De Rotterdammers wonnen met 2—1.

's Middags bleek, dat een groot gedeelte van de Utrechtenaren de trein gemist had, om een niet nader vermelde reden. Zij konden onmogelijk meer op tijd komen, zoodat ook het Groningsche elftal zonder te spelen in de tweede ronde kwam. De heeren uit het Noorden vonden het natuurlijk niet bepaald prettig, dat ze die dag voor niets in Delft geweest waren, dus werd besloten een elftal samen te stellen uit de aanwezige Utrechtenaren en eenige andere enthousiasten, voornamelijk uit Leiden. Groningen won deze wedstrijd, zonder dat er erg fraai gespeeld werd met 3—0. Bij de combinatie waren de beide backs, Ferwerda en Le Bret, goed.

Den volgenden dag werd begonnen met de wedstrijden voor de tweede ronde. Evenals de vorige dag was het goed voetbalweer; alleen een hinderlijke wind dwars over het veld.

Eerst speelden Rotterdam en Groningen tegen elkaar. De economische studenten waren over 't algemeen iets sterker, maar zagen geen kans de Forward-doelverdediger Bronkhorst te passeeren. Bij Groningen speelde Hans Tetzner nu eens achter, dan weer voor; bij een van de laatste gelegenheden maakte hij, kort voor het einde een doelpunt, nadat hij de bal met de hand aangeraakt had. De scheidsrechter had het evenwel niet gezien en dus wonnen de Groningers met 1—0.

Zoo langzamerhand begon het weer iets te veranderen: de lucht betrok en het werd kouder. Toch waren er nog vrij veel toeschouwers. Als zij gekomen waren om goed voetbal te zien te krijgen, zijn ze waarschijnlijk wel wat teleurgesteld.

Om ongeveer twee uur begon de wedstrijd Delft—Amsterdam. Delft was vrijwel de heele wedstrijd door in de meerderheid, maar dank zij het schitterende spelen van de Amsterdamsche keeper, v. d. Meulen, werd het geen groote overwinning, maar een povere 1—0 zege.

Dadelijk hierna werd de eindstrijd gespeeld tusschen Delft en Groningen.

De volgende elftallen stonden toen tegenover elkaar:

Groningen: doel: D. Bronkhorst,
achter: M. de Jong en H. Tetzner,
midden: Dorenbosch, de Lange en Jensema.
voor: Keijlstra, Vermeulen, de Vries, A. Bronkhorst en Feenstra.

Delft: doel: Kremer,
achter: Diepenveen en Van der Lee,
midden: Haasnoot, Baldinger en Schepers,
voor: Kammer, Davis, Cohen Tervaart, Campioni en Schöder.

Het was een spannenden strijd, waarin de achterhoeden beter waren dan de voorhoeden, zoodat er dan ook geen doelpunten gemaakt zijn. Bij Groningen was dit voornamelijk te danken aan Bronkhorst, terwijl Kremer daarentegen vrijwel niets te doen heeft gehad. Het systeem van de Groningers was, alleen maar te zorgen, dat er geen doelpunten bij hen gemaakt werden; dan hadden ze nog vijftig procent kans om door loting te winnen. Het is hun ook volkomen gelukt, want toen na afloop van de wedstrijd na verlenging de stand nog steeds was als bij den aanvang, zagen zij zich door het draaiende muntstuk de eerste prijs toegekend. Zij zelf gaven toe, dat zij het niet verdiend hadden.

Over 't algemeen werd er in deze wedstrijd nog het beste voetbal vertoond. Alleen was het jammer, dat het veld door de zeer hinderlijke regen, die den eindstrijd kwam bederven, zóó glad werd, dat doelpunten maken haast onmogelijk werd. Bij Delft waren Cohen Tervaart, Campioni, Baldinger en later Van der Lee de besten. Bij Groningen heeft de geheele achterhoede verdienstelijk hard gewerkt.

Na afloop reikte de heer Jelgerhuis Swildens namens de Senaat van het D. S. C., aan de aanvoerder van de overwinnaars een krans uit, met de mededeeling, dat de, voor dit doel geslagen, medailles nog niet gereed waren, maar binnenkort gestuurd zouden worden. Hierop volgde een driewerf hoera voor Groningen en ook deze plechtigheid was afgelopen.

Toen ging men naar de Sociëteit waar een gezellige borrel de stemming, voor zoover die door de regen verdwenen was, er weer in bracht. Aan het diner, dat de feestelijkheden besloot, zaten behalve de spelers o.m. aan de heeren Kessler, la Chapelle en Mundt, vertegenwoordigers van de Vereeniging De Nederlandsche Corinthians. De heer Kessler wees in een rede, waarmee hij een wisselbeker van deze vereeniging uitreikte aan de overwinnende ploeg, o.a. op het groote nut van het studentenvoetbal, waarop de Corinthians steunden. In verband hiermee werden nog diverse speeches uitgesproken, o.a. met het doel om te komen tot het oprichten van studenten-voetbalvereeningen en eventueele competitie. De aanvoerder van Amsterdam stelde voor de wedstrijden het volgend jaar daar te houden, aangezien hun vereeniging dan vijf jaar zou hebben bestaan. Voorts werden bedankt de heer H. Meyer voor de bereidwilligheid, waarmee hij aan ons verzoek om scheidsrechter te zijn, voldeed en de Sociëteit Phoenix voor de verleende gastvrijheid. Nadat nog eenige malen, meer of minder zuiver, diverse Corpsliederen ten beste waren gegeven, werd het officieele gedeelte gesloten.

's Avonds werd de gezelligheid voortgezet in de vorm van een kroegjooltje, waarmee een eind kwam aan de interacademiale dagen, die naar wij hopen, bij de deelnemers een aangename herinnering hebben achter gelaten.

Een ding blijft nog te wenschen over, n.m.l. dat de elftallen een volgende keer met minder invallers zullen verschijnen, waardoor de wedstrijden meer op het peil gebracht zouden worden, waarop ze hooren.

L. S.

VEREENIGINGSLEVEN.

VOORDRACHTEN Dr. BEEKMAN.

De derde Voordracht van Dr. E. H. M. Beekman is uitgesteld tot:

Dinsdag 27 Februari 1923,

des avonds te 8 uur in de Bibliotheek der T. H. (Doelenstraat).

Behalve door de gebruikelijke aanplakbiljetten wordt deze lezing niet nader bekend gemaakt.

ELECTROTECHNISCHE VEREENIGING

Excursie op Dinsdag 27 Februari naar Helder; bezichtiging van H.M. Pelikaan (moederschap der onderzeebooten, met elektrische overbrenging op de schroeven), een groote onderzeeboot, dieselcentrale en hoogspannings-transformatoren laadstations.

Vertrek Delft 6.21 v.m. Vertrek Den Haag 6.35 v.m. Aankomst Helder 9.40 v.m. Vertrek Helder 3.52 n.m. Aankomst Den Haag 6.27 n.m. Aankomst Delft 6.41 n.m.

Deelnemers intekenen bij Olivier vóór Woensdag 21 Febr. n.m. 5 uur. Zij, die gebruik wenschen te maken van het gezelschapsbiljet Delft-Helder en terug, storten dan tevens bij Olivier f 6.30. Met het plaatsbewijs kan men ook in Den Haag instappen. Plaatsbewijzen na aankondiging op het gebouw bij Olivier verkrijgbaar.

Inleidende lezing met lichtbeelden op Maandag 26 Februari, n.m. 7³/₄ uur precies in zaal β van het Laboratorium voor Natuurkunde en Electrotechniek. Spreker: Ir. W. v. d. Meulen.

TECHNISCHE HOOGESCHOOL.

De Rector-Magnificus maakt bekend, dat de heer Dr. A. D. Fokker, door H.M. de Koningin bij besluit van 29 December 1922, No. 61, benoemd tot gewoon hoogleeraar in de Afdeling der Algemeene Wetenschappen om onderwijs te geven in de theoretische en toegepaste natuurkunde, op Maandag 19 Febr. 1923, des namiddags te 3 ure, in een openbare Senaatsvergadering in de groote zaal van den Stads Doelen zijn ambt zal aanvaarden met een rede, ter bijwoning waarvan alle belangstellenden worden uitgenoodigd.

Na afloop van de plechtigheid zal de gebruikelijke ontvangst door den hoogleeraar eveneens in den Stads Doelen plaats vinden.

De Privaat-docent J. C. Arkenbout Schokker s.i. maakt bekend dat hij College zal geven op: Woensdag 10—11 uur en Vrijdag 9—10 uur, voor de studenten S₁ en S₂, in zaal 323 van het Gebouw W. en S. Deze colleges zullen aanvangen op Woensdag 21 Februari 1923.

Op Woensdag 21 Februari a.s. hoopt de heer D. van Dreumel, Amanuensis 1e klasse aan het Organisch Scheikundig Laboratorium der Technische Hoogeschool, den dag te herdenken waarop hij 25 jaar geleden aan genoemd laboratorium werd verbonden.

UITSLAG EXAMENS.

Geslaagd voor het **Ingenieurs-examen voor Civiel-ingeneur**: C. Biemond, P. C. N. Braspot, R. A. T. Brusse, A. B. Derksen, H. A. O. W. Geesink, A. T. de Groot, A. J. Huber, L. H. Huydts,

J. G. Kam, W. H. van Ketwich, J. R. Keuchenius, J. F. Kipperman, F. A. Marinkelle, J. H. van der Meulen, J. H. Meursinge, A. M. J. van der Most, J. A. Muller, J. T. van der Noordaa, A. H. Noorduyn, D. H. F. Obertop, W. J. G. Paardekooper, J. A. Plaizier, L. K. A. Raedt van Oldenbarnevelt, P. A. Schreuder Peters, J. L. Schurink, A. K. Speerstra, J. C. Struik Dalm, H. D. J. Swaters, J. M. Sijnja, J. van Thiel de Vries, G. Velleman, W. L. Voorduyn, K. L. de Vries, H. J. van der Woude.

Geslaagd voor het **Candidaats-examen voor Bouwkundig ingenieur**: J. H. van den Broek, J. G. Deur, J. P. Smits, J. E. Wiersma, A. J. A. Winters.

Geslaagd voor het **Ingenieurs-examen voor Bouwkundig ingenieur**: J. Beckering Vinckers, W. Bijl, J. G. C. Franssen, Mej. J. C. Groenevelt, E. Kühr, B. Reinders, Jhr. G. C. Six.

De examens zijn hiermede afgelopen.

ADVERTENTIËN.

Het goedkoopste adres voor
**Lijstwerk, het inbinden v.
Boeken en Tijdschriften**

is bij

A. v. BERGEN VAN DER GRIJP,
BREESTRAAT 22. (15)

Scherp concurreerende prijzen.

DRUKKERIJ WALTMAN
KOORNMARKT 62

**DRUKWERK VOOR
VEREENIGINGEN**

WORDT SMAAKVOL EN MET ZORG
UITGEVOERD TEGEN ZEER BILLIJKEN
PRIJS EN SPOEDIG GELEVERD

UW RADIO-ADRES

IS HET ELECTROTECHNISCH EN
WERKTUIGKUNDIG BUREAU

J. V. BERGMAN, Oosteinde 122a,
— DELFT. — (13)

COMPLETE ONTVANGTOESTELLEN
tegen lage prijzen.

Flink degelijk DINER aangeboden

voor 5 à 6 personen à 80 ct. per dag en p. persoon.

Adres: NOORDEINDE 37. (5)

F. OOSTERHOFF
≡ ANTIQUITEITEN ≡
VOORSTRAAT 43 - DELFT

15

TECHNISCHE BOEKHANDEL EN DRUKKERIJ

J. WALTMAN JR
BINNENWATERSLOOT

Van Technische Studie-
boeken is grooten voor-
raad in magazijn aanwezig.
Bestellingen kunnen meestal
direct worden uitgevoerd.

CAFÉ RESTAURANT DUYSER
HOEK PHOENIXSTRAAT 20

DINERS 5-7 uur.

à la carte den geheelen dag.